

[Aksel Larsen.]

hvor han naturligvis slet ikke får sagt det essentielle, for han har ikke lagt talen til rette ud fra det princip, at nu skal han finde ud af, hvor han i løbet af to minutter kan trække det hele sammen. Man får nogle brudstykker, som i bedste fald er værdiløse for befolkningen, og så bliver der af og til panoreret ud over salen; så folk kan konstatere, at der kun er 20, 30 eller 40 medlemmer til stede, at nogle læser aviser, andre snakker med hinanden, at der er en enkelt, der piller sig i næsen osv., og så kan folk sige: De bestiller jo ikke et klap derinde; det er vel nok godt gjort, at vi skal lønne dem for at sidde og ingenting bestille og ikke engang være i salen under de vigtige debatter.

En sådan måde at lave TV på giver ikke noget indtryk af, hvorledes folketetinget arbejder, hvor meget det arbejder, hvilken arbejdsbyrde der hviler på folketingsmedlemmerne, så alene i den henseende er den misvisende. Men den giver slet ingen orientering om, hvad det virkelig er, der foregår herinde, og derfor synes jeg, man i bedste fald kunne spare sig det. Dertil kommer, at det forekommer mig, at man i TV burde have fattet, at dårligere TV end den slags transmissioner herinde findes ikke, dette, at man fotograferer en taler, der med et mere eller mindre fjoget eller mere eller mindre intelligent udtryk i ansigtet står her og siger noget i et halvt minut, og det skal folk holde ud at se på, og så kommer der et andet hoved op, og det skal man også holde ud at se på. I TV skal der ske noget, og i TV er det derfor ikke i samme grad som i radio det talte ord, der kommer til sin ret. Det ved da TV ellers godt; hvis TV har en foredragsholder, og det sker jo, er det ikke sådan, at man gennem en halv time lader folk kigge på denne foredragsholders hoved, medens han taler; det vil folk jo blive dødt trætte af, og så vil de lukke af. Nej, så illustrerer man hans foredrag med forskellige billeder, hvor der virkelig sker noget, så folk bedre kan følge med. Det har TV fattet; undtagen når det drejer sig om folketetinget.

Der duer TV ikke, medmindre man kan finde på en helt anden metode, som jeg i øjeblikket ikke har kunnet forestille mig:

Se, dengang TV heldigvis ikke var opfundet, i den lykkelige tid, havde vi radiotransmissioner herindefra. Vi havde dels referater herindefra i dampradioen, som virkelig gav lytterne en forståelse af, hvad der skete, hvad sagen drejede sig om, og hvilke synspunkter de forskellige partier havde, dels havde man længere transmissioner, hvor man selvfølgelig ikke tog hvert eneste ord, der blev sagt, men f. eks. ved større politiske debatter tog et kvarter eller 20 minutter af hver ordførers tale, og man havde begavede journalister til at klippe båndene sammen, sådan at det blev en nogenlunde sammenhængende tale; til trods for at den pågældende måske havde talt en time, kunne der godt blive en brugbar tale på et kvarter, hvor man virkelig fik det vigtigste med. Man kunne tage en del af debatterne på den måde, og det gik. Men det er man kommet bort fra; nu har man TV, og så forsømmer man i den grad udnyttelse af radioen til at fortælle om, hvad folketetinget bestiller, og hvordan det ser ud med lovgivningen her i dette land.

Jeg benytter lejligheden til at anbefale radioledelsen og rette vedkommende til overvejelse, om man ikke burde udnytte radioen meget, meget mere til at give information om folketetinget og gøre det på den måde, som man anvendte, før TV kom ind i billedet. Det behøver ikke skematisk at være på samme måde, men der kunne gøres uhyre meget, og man kunne også meget lettere end ved TV igennem radioen en gang eller to om ugen give en slags oversigt eller noget lignende. Man behøver ikke at sende ud, hvad folketingsmedlemmerne har sagt, men man kan dog have folketingsreferenter, som fortæller, hvad der er sket; giver beretninger og sådan. Det kan lade sig gøre, og jeg anbefaler sådanne metoder — også fordi det forekommer mig, at hvis det drejer sig om, hvad der sker her i salen, så er det ikke synet, det drejer sig om, men det talte ord.